

Був собі старий мірошник, і мав він трьох синів, млин, осла й kota, який спритно ловив мишей. Коли мірошник помер, найстарший син отримав млин, другому дістався осел. А молодшому не лишилося нічого, крім kota.

— І яка мені з цього kota користь? — сумно зітхнув хлопець. — Зроблю собі з нього хутрянні рукавички.

Але той кіт розумів людську мову. Він злякався і став просити:

— Краще дістань мені пару добрих чобіт, і я тобі покажу, яка з мене користь.

Так сталося, що поруч саме проходив чоботар, і син мірошника попросив його зшити котіві красиві чоботи. Задоволений кіт взувся, встав на задні лапи, наче людина, взяв мішок, укинув туди жменьку пшеничних зерняток, попрощався й пішов геть.

